

Свои-те родители и не имъ искры странно-то намѣреніе кое-то тя бѣше положила въ Петербургъ за да иде, баща си да измоли,

Госпожа Милинъ, безъ много да вѣрува, че ще сполучи предиріятіе-то си, не и устуди-и двѣ-те Госпожи рѣшихася до есень да я воспрятъ. Зима-та много силна бѣше станала, и путешественница-та сама виждаше че не бѣше възможно путь-атъ си на таково строго время да слѣдува, и Госпожи-те, кои-то у тѣхъ си искаха да я иматъ, никакъ още не ѝ бѣха говорили за онова щото тѣ за нея можеха да направятъ, и за онова щото по сетиѣ воистинну направиха, за да ѝ помогнатъ на предиріятіе-то ѝ.

Прасковія весма благополучна при тѣхъ ся намираше. Ласканія-та и благородно-то поведеніе на отлични-те тѣя лица бѣха за нея една совсѣмъ нова прелестъ, и за това воспоменаніе-то на благополучно-то время, кое-то она въ содружество-то имъ миина никакъ отъ умъ-атъ ѝ неизлѣзе. Кога-то сетиѣ приказуваше тая часть на исторія-та си, възлюбленно-то Госпожа Милинино имя всегда въ очи-те ѝ признателни слезы ѝ докарваше.